

MdR, NOS Jazzgeschiedenis 377. Vibrafonist Red Norvo was een veteraan van 43, gitarist Tal Farlow ^{was} 30, en bassist Charles Mingus bijna 29 toen het ^{Red Norvo} trio in het tweede jaar van zijn bestaan de derde platensessie voor Discovery deed op 13 april 1951. De arrangementen waren zeer sophisticated en uitgebreid, maar ondanks de 78-toerenplaat tijdsduur van 3 tot 5 minuten bleek er voldoende ruimte om de creativiteit en virtuositeit van de musici uit te laten komen. Vooral de rol van Mingus was bijzonder: na pionier Jimmy Blanton en zijn opvolgers Oscar Pettiford en Ray Brown, was hij de eerste echte virtuose solo-bassist, die daarnaast ~~ook~~ ~~ook~~ in zijn eentje een schitterende ritmische fundering kon spelen. Als componist, hij had toen al vrij wat geschreven, manifesteerde hij zich in het geheel niet bij dit Red Norvo Trio, daarvoor kreeg hij pas zo'n goede vijf jaar later de kans. De vorige NOS Jazzgeschiedenis sloot af met een stuk uit de net genoemde 13 april '51-sessie, u hoort er nu om te beginnen nog twee, ^{van} dit is de 2e take van "This can't be love".

plaat 2 Red Norvo Trio: This can't be love (Richard Rodgers)
3/laatste - 2:25 - Savoy SJL-2212

"This can't be love" van Richard Rodgers. Van het volgende stuk zijn drie takes bewaard gebleven, 1 en 2 plus de Mastertake. Het is zinnig om de ontwikkeling te horen door na elkaar naar 1 en de Master te luisteren, de compositie is "Godchild" van George Wallington. In take 1 is in de Mingus-solo de aanzet te horen van een frase die in 1957 belangrijk zou worden in de Mingus-compositie en uitvoering van "Haitian fight song", een tremolo. Let u ook op het in die mono-tijd, en microfoons die ook geluiden van ver weg oppikten, duidelijk hoorbare voetje-tikken van een van de musici. "Godchild".

plaat 1 Red Norvo Trio: Godchild (George Wallington)
2/2 - 4:47 - idem

plaat 2 Red Norvo Trio: Godchild (George Wallington)
3/4 - 4:08 - idem

George Wallington's "Godchild", take 1 en de Mastertake, opnamen van Discovery Records, Los Angeles, 13 april 1951.

Dan komen er nu drie die niet te traceren zijn wat merk, locatie en datum aangaat. Ik herinner u er nog even aan dat Charles Mingus van huis uit cellist was, hij strijkt dan ook aanzienlijk beter dan de jazzbassisten voor hem, en beter dan vele die na hem kwamen. In deze classic van Barney Bigard en Duke Ellington:

"Mood indigo".

zelfde Red Norvo Trio: Mood indigo (Barney Bigard, Duke Ellington)
3/voorlaatst - 3:29 - idem

Na "Mood indigo" een tweede Duke Ellington-compositie: "Prelude to a kiss".

plaat 1 Red Norvo Trio: Prelude to a kiss (Duke Ellington)
1/voorlaatst - 4:03 - idem

"Prelude to a kiss". En nu de derde opname van onbekende herkomst, van Rose en Hirsch: "Deed I do".

plaat 2 Red Norvo Trio: Deed I do (Rose, Hirsch)
4/2 - 1:50 - idem

"Deed I do" - het Red Norvo Trio in 1951 of '52, opnamen zoals alle andere heruitgebracht door Savoy in 1976, maar waar **deze** vandaan komen is niet bekend. Red Norvo-vibrafoon, Tal Farlow-gitaar, Charles Mingus-bas, ^{ten} tijde van het engagement in de Haig, club in Los Angeles waar ook het Gerry Mulligan Quartet furore maakte. In 1952 was ^(met dit trio) het vijneens afgelopen. Tal Farlow ging naar de Gramercy Five van klarinettist Artie Shaw, Mingus wilde naar New York en vond daar een plek bij pianist Billy Taylor. Tal Farlow werd ~~xxxxx~~ vervangen door gitarist Jimmy Raney, Mingus door Red Mitchell, die zich beide pas later tot grote hoogte zouden ontwikkelen. Als afsluiting één stuk in deze bezetting, Tadd Dameron's "Good bait".

plaat 3 Red Norvo Trio: Good bait (Tadd Dameron)
7/1 - 3:07 - Brunswick 349 500 OXY

Red Norvo-vibrafoon, die hij zonder de motor en dus zonder vibrato gebruikte, Jimmy Raney-gitaar, Red Mitchell-bas, ^{Het nieuwe Red Norvo Trio met} Tadd Dameron's "Good bait", voor Decca in New York City, 23 april 1953.

Volgende keer: Wardell Gray en Dexter Gordon. Dit was NOS Jazzgeschiedenis 377, MdR.

0 0 0 0 0

NA¹⁶² 353

28:30

07.01.88